

15 Μαΐου 2020

Μέγας Βασίλειος: Ο άνθρωπος θα ευφραινόταν με την αιώνιον ζωήν και τα αγαθά της!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Ο Μέγας Βασίλειος.

1. Θα έπρεπε ο άνθρωπος να είχε μείνει κοντά εις την θείαν δόξαν και θα είχεν έτσι όχι πλαστόν αλλ' αληθινόν μεγαλείον.

Διότι θα εμεγαλύνετο με την δύναμιν του Θεού, θα ελαμπρύνετο με την θείαν σοφίαν και θα ηυφραίνετο με την αιώνιον ζωήν και τα αγαθά της.

Επειδή όμως μετέθεσεν από την θείαν δόξαν την επιθυμίαν και με το να ελπίση ανώτερα πράγματα και με το να σπεύση να λάβη αυτό που δεν ημπορούσεν, έχασε και αυτό που ημπορούσε να έχη, δι' αυτό είναι μεγίστη σωτηρία και συνάμα θεραπεία της αρρώστιας και επιστροφή εις την αρχικήν κατάστασιν η ταπεινοφροσύνη και το να μη φαντάζεται ότι από μόνος του θα περιβληθή κάποιαν δόξαν, αλλά να την ζητή από τον Θεόν.

Διότι έτσι θα διορθώση το σφάλμα, έτσι θα θεραπεύση την αρρώστιαν, έτσι θα ανατρέξη πίσω εις την ιεράν εντολήν, την οποίαν εγκατέλειπεν. Αλλ' ο διάβολος, ο οποίος ενίκησε τον άνθρωπον με την ελπίδα της απατηλής δόξης, δεν θα παύση να τον προκαλή με τα ίδια ερεθίσματα και να εξευρίσκη προς τούτο απείρους εφευρέσεις, με το να του επιδεικνύη τον πλούτον των χρημάτων ως μεγάλο πράγμα, διά να καυχάται δι' αυτόν και ν' ασχολήται μ' αυτόν.

Πράγμα που είναι μηδαμινόν διά δόξαν, αλλά μέγα εις κίνδυνον. Διότι ο πορισμός των χρημάτων είναι υπόθεσις πλεονεξίας και η απόκτησις των είναι μηδαμινή διά την καλήν φήμην.

Εις τα χαμένα όμως αποτυφλώνει, ασκόπως προκαλεί αλαζονείαν και δημιουργεί

εις την ψυχὴν πάθος παρόμοιον προς φλόγωσιν. Διότι το βάρος των σωμάτων, που πάσχουν από φλόγωσιν δεν είναι υγιεινόν, ούτε ωφέλιμον, αλλά νοσηρόν και επιβλαβές. Είναι αρχὴ κινδύνου και αἰτία καταστροφῆς.

Κάτι παρόμοιον εἶναι και ἡ υπερηφάνεια διὰ τὴν ψυχὴν. Πράγματι ἡ αλαζονεία δεν γίνεται μόνον διὰ τὰ χρήματα.

Ούτε οἱ ἄνθρωποι υπερηφανεύονται μόνον διὰ τὰς κομπαστικὰς διαίτας και ενδυμασίας, με τὸ να παραθέτουν δηλαδή πολυτελὴ και ἔξω από τὰς ἀνάγκας απολαυστικὰ τραπέζια, να φοροῦν ενδύματα που δεν εἶναι ἀναγκαῖα, να κατασκευάζουν σπίτια μεγάλα και να τὰ καλλωπίζουν με κεντήματα, να εξαρτῶνται από πλήθη ἀκολουθῶν υπηρετῶν και από συγκροτήματα κολάκων, ἀλλὰ και υπερβολικὰ καμαρώνουν και διὰ τὰ αἰρετὰ ἀξιώματα.

Εάν ο λαὸς τους δώσῃ κάποιον ἀξίωμα, εάν θὰ τους θεωρήσῃ ἀξίους διὰ κάποιαν προεδρίαν και με τὴν ψήφον τους παραχωρήσῃ ἀνώτατον ἀξίωμα, και μάλιστα ἐδῶ, ὡσάν να ξεπερνῶν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, μόνον που δεν νομίζουν ὅτι ἔχουν εγκατασταθῆ ἐπάνω εἰς τὰ σύννεφα και διὰ τούτο θεωροῦν πάτημα τους ἀνθρώπους, που εἶναι κάτω από τὴν ἐξουσίαν των και υπερηφανεύονται ἐμπρός εἰς ἐκείνους που τους ἔδωσαν τὴν ἀξίαν και αλαζονεύονται ἐμπρός εἰς αὐτούς με τὴν ψήφον των ὁποίων φαίνονται ὅτι κάτι εἶναι.

Και υφίστανται μίαν κατάστασιν γεμάτην τρέλλαν με τὸ να ἔχουν δόξαν που εἶναι πιο σαθρά και από ὄνειρον και με τὸ να περιβάλλωνται λαμπρότητα που εἶναι πιο ματαῖα και από τὰ νυκτερινὰ φαντάσματα.

Τέτοιος υπήρξεν ἐκεῖνος ὁ τρελλός, ὁ υἱός τον Σολομώντος, ὁ νεαρός εἰς τὴν ἡλικίαν και πολύ πιο νέος εἰς τὰ μυαλά. Ὁ ὁποῖος ἠπειλήσῃ βαρυτέραν βασιλείαν εἰς τον λαόν που ἐζητούσεν ἠπιωτέραν και ὁ ὁποῖος καθηρέθη με τὴν αὐτὴν δύναμιν με τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐλπίσει να φανῆ βασιλικώτερος.

Και ἡ δύναμις των χεριῶν και ἡ γρηγοράδα των ποδιῶν και ἡ σωματικὴ ομορφιά, αὐτὰ δηλαδή που τὰ καταστρέφουν αἱ ἀρρώστια και τὰ φθείρει ὁ χρόνος, ἀκόμη και αὐτὰ ἀποθρασύνουν τον ἄνθρωπον.

Δεν ἔχει συναίσθησιν ὅτι «κάθε ἄνθρωπος εἶναι χόρτος και κάθε ἀνθρωπίνῃ δόξα ὁμοιάζει με τὸ ἄνθος του χόρτου.

Ὁ χόρτος ξηραίνεται και τὸ ἄνθος του χόρτου πέφτει».

Τέτοιοι ήσαν αι καυχήσεις των γιγάντων διά την δύναμίν των. Τέτοιο ήταν το θεομάχον φρόνημα του ανοήτου Γολιάθ και τέτοιος υπήρξεν ο Αδωνίας που είχε μεγάλην ιδέαν διά την ομορφιάν του και ο Αβεσσαλώμ που εκαυχάτο διά τα μεγάλα μαλλιά του.

Απόσπασμα από την “Ομιλίαν περί ταπεινοφροσύνης” του Μεγάλου Βασιλείου, όπως δημοσιεύεται σε απόδοση στην νεοελληνική, στον τόμο “Μ. Βασιλείου έργα 6”, της σειράς Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας, των Εκδόσεων Πατερικά Εκδόσεις “Γρηγόριος Παλαμάς”.